

THƯ GỬI DẤU YÊU (4)

Em yêu, như một buổi tối rất ngẫu nhiên, ngẫu nhiên khi anh ngáp ngừng quay lại cầu cứu nơi em một sự nhắc nhở, để nối tiếp những lời nhạc đã bị bôi xóa trong trí nhớ anh. Lúc đó, anh vô cùng lúng túng, và ngượng ngùng vì nghe văng vẳng những lời xàm xì. Anh bối rối lạ lùng. Hàng ghế khán giả thường lệ trông đáng yêu làm sao, nhưng hôm nay, anh sợ phải nhìn thẳng vào khán giả. Anh chỉ mong rời ngay sân khấu, rời ngay phút yên lặng này, khi giòng nhạc đã đứt quãng. Khi tiếng ca của anh đã rời rạc. Khi tiếng đàn thánh thót của em cố cứu vãn mọi ngưng đọng.

Bỗng cần thiết, bỗng tình cờ, đôi môi em mấp máy thắm thiết gọi nhớ. Giòng nhạc trở lại, vụt sáng trong ý nghĩ tìm tòi của anh. Cảm xúc một hứa hẹn, anh thăng bằng được phút chốc này, anh cố đền bù bằng nụ cười gượng gạo, bằng hơi thở dồn nén thoát theo cung bậc của thanh âm.

Cũng từ đó, ngẫu nhiên, tình cờ và hoài cảm. Lòng anh chấn động theo cơn địa chấn của trái đất, nhịp đập liên khúc cho một khởi tấu vào lòng. Hơn một bài tình ca nào, anh cảm nhận, những nốt nhạc như những nét chấm phá trên khuôn mặt diễm lệ của em.

Cuộc đời của một người nghệ sĩ có những vui buồn của nó. Bao nhiêu lần tưởng mình có thể xa được, có thể lìa bỏ được những ê chề, những tán dương giả tạo, nhưng cũng có những phút giây đón nhận được nét đẹp, niềm hãnh diện về một châm phượng của một người nghệ sĩ. Về một giá trị nào đó trong tâm hồn. Cái đích thực của một cuộc sống, tô điểm cho cuộc đời. Anh cũng như em, chúng ta nhận những tràng pháo tay khích lệ, nhưng chúng ta cũng không thoát được những lời chê trách. Có một lần anh đã chứng kiến một người bạn khóc òa lên, cô nức nở chạy vội vào hậu trường bỏ mặc khán giả. Chỉ vì, một khán giả nào đó không bằng lòng với sự trình diễn của cô. Chúng ta đã thực sự không hiểu, chúng ta thực sự quá yếu ớt. Cả ngàn bàn tay lấp lánh vào để khen ngợi, chỉ có mỗi một người nào đó không bằng lòng, cũng đủ để quật ngã chúng ta.

Đời sống của chúng ta nhiều mâu thuẫn quá phải không em? Có lẽ, chúng ta thừa hưởng được nhiều niềm vui, nên một nỗi buồn vẩn vơ nào đó, cũng đủ để day nghiêng chúng ta. Nhiều đêm, nhiều đêm khi trở về với căn phòng cũ kỹ, xóa tan những khuá động của một đêm vui, thì những lúc đó, lòng của anh trùng xuống theo độ thấp của hàn thử biểu. Có bao giờ, em cảm nhận được sự cô đơn khi rời sân khấu, rời những ngọn đèn ngũ sắc, rời những cười nói, rời những huyền ảo trong cuộc sống thường nhật? Riêng anh, thì cảm nhận đó rất rõ ràng

Một lần lúng túng, cả anh cũng là một lần vô tình, em đã giam giữ giao tình của chúng ta. Khác với vai trò một người đồng sự, từ bây giờ anh càng yêu mến nơi trình diễn hơn, anh càng yêu mến sự có mặt của em trên sân khấu này, anh càng muốn góp mặt nhiều hơn nữa khi mỗi lần cùng em xuất hiện trước mọi người.

Mỗi ngón tay ngọc ngà của em lướt nhẹ. Trên cung phím, dôi vang đời anh một ý tưởng như uyên ương mở rộng, chắp cánh bay đến đỉnh trời của âm nhạc, của một mối tình nghệ sĩ, và chỉ có chúng ta.

Một ca sĩ yêu một nhạc sĩ là rất bình thường phải không em? Bình thường như cảm nghĩ của mọi người. Nhưng nó rất đặc biệt với anh, vì tình yêu của chúng ta không phải dừng lại ở đôi lứa, mà chúng ta đã đem tình yêu này nhắc nhở cho mọi người về một tình yêu chung. Đó là tình yêu nghệ thuật, đó là những rung động của trái tim gửi theo hơi thở, lời nhạc về một kết giao mang nặng suy tư.

Sáng tác, giao cảm theo đường dài vô tận, theo biển rộng mênh mông, với bày tỏ diễn đạt lòng em yêu anh, anh yêu em gói ghém cả tình yêu nghệ thuật ghi nhận của anh là sự tuyệt vời, khi lửa lòng chúng ta, cùng rực sáng, sáng tỏ cả một vùng trời soi - hiện lòng em, lòng anh. Hãy yêu nhau thật nhiều, thật nồng nàn thật đắm thắm. Để mỗi ngày, mỗi đêm, mỗi giây phút, anh vẫn si dại em, anh vẫn quay lưng lên nhìn em cúi đầu, tay đang gõ nhẹ những xúc cảm trên phím ngà.

Tiếng đàn của em vừa nâng niu tiếng hát của anh, vừa tô điểm cho tiếng hát của anh, như bàn tay khéo léo tô điểm cho một khuôn mặt thêm phần tươi đẹp.

Tiếng đàn của em cũng tạo sự liên lạc âm thanh cho bản nhạc anh đang trình bày. Không có tiếng đàn em, tiếng hát anh chỉ là những tiếng hát bờ ngõ, vô duyên, hụt hẫng trong giòng nhạc khắp khênh.

Còn nhiều, nhiều nữa, tiếng hát của anh cần tiếng đàn của em để đủ sức tạo cho người nghe những rung động, những xao xuyến. Và, không những, em đệm đàn cho anh hát, em còn hoà hợp tiếng đàn em với tiếng hát anh, để cho nhạc khúc được thể hiện trọn vẹn, tác phẩm của anh, nhạc sĩ sáng tác.

Đã hơn một lần anh tự hỏi, khi anh hát mà ban nhạc vắng tiếng đàn của em, thì liệu anh còn diễn tả nổi tình cảm không?

Anh tự hỏi và tìm ra câu trả lời. Tiếng đàn em chính là con thuyền chuyên chở tiếng hát anh đi vào cảm quan của người thưởng ngoạn.

Điều khác nữa, tiếng đàn em là đóng góp không thể thiếu cho sự trình diễn của anh, đúng hơn, của đôi ta.

Được như vậy là tiếng đàn em còn góp vào sự hòa hợp tình cảm của đôi ta, để gửi tới người thưởng ngoạn.

Tiếng đàn của em và tiếng hát của anh đã là một kết hợp. Cũng như em và anh đã kết hợp với nhau trong nghệ thuật và trong tình yêu mà anh mong ước, là mãi mãi bên nhau, yêu nhau.